Վեշտասանածալ,
Խնայողութեամբ կազմուած,
Ու պիտի դնեն գրատան մէջ։

ՏՌԱՄ

Իրկուն մըն էր անձրեւոտ։
Ճամբան ցեխէն սեւաթորմ,
Կարմիր՝ ճօճուն լապտերներն...
Անծանօթ կին մը պալատ մ'իջաւ վար,
Ու կանգ առաւ. առոյգ դէմքին վրայ կար
Սոսկում, սարսափ մ'անպատում,
Ու բիբերուն մէջ շլմոր՝
Լայնցած առանց տեսնելու,
Ահեղ հարցում մ'. — Աստուած իմ,
Ի՞նչ պիտի 'լլայ վիճակս արդ։

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

Օր մը ետեւէդ կը վազէի լայն մարգերու վրայ ու կը բռնէի քու չէկ մազերէդ։ Բոտտիչելլիի Փլորային պէս ճերմակ հագուած էիր, եւ խոշոր զուարթ աչքերդ ինծի կը դարձնէիր։ Ան ատեն ես կ'երգէի։

Արդ, գոյշ ամբոխ մը կը մրրկէ շուրջանակի։ Ա՛լ քեզ չեմ տեսներ, քեզ ներսս կը զգամ՝ ճապուռի մը պէս։ Սրտիս մէջէ ես փակուած, ինծմով կը սնիս, նոյն իսկ հանգոյցն ես իմ էութեանս։

Կարկառած ներքին նսեմ անդունդին վրայ՝ չականջելով՝ կ'ընդնշմարեմ սեւ ջուրերու երեսը քու տժգոյն դէմքդ։ Գիտակցութեան դէմքն է։

*
* *

Սակայն երբեմն կը խաբուիմ երազելով որ դուն իմ խոլ ընկերուհիս դարձած ըլլաս, ու երբ անսրացած օդը անշնչելի է, բանաս ինծի ձուաձեւ մը աստեղազարդ կամարին վրայ։

Անհունին մէջ հոգիս կը տարածուի, վերստին կը խօսի իր ծնած լեզուն, կը վերակոչէ մեռելներն ու բացականչելը, կ'աղաղակէ աստղերուն ողբերն ու երանութիւնները։ Կեանքը սակայն եթէ երկաթեայ օրէնքներով գիս կը շղթայէ, չարը սակայն եթէ իր թոյներով անդամներս կը ծանրացնէ, հոգին արթուն է։

Ո՞վ Բանաստեղծութիւն, դուն իմ ազատութիւնս ես։

Թրգմ. Հ. Ա. Ղազիկեան

ՀԵՂԻՂ ՈՒ ԳԵՏ

* *

Զայնով սոսկալի, շրջինդով ահեղ
Լեռներէն ի վար կ'իջնէր մէկ հեղեղ.
Փախուստ կու տային ամէնք առջեւէն,
Սարսափ կը քալէր անոր ետեւէն.
Դաշտ ու արտորաց նա կը հանէր դող.
Զըկար ուղեւոր մը համարձակող։
Ճամբորդ մը սակայն օր մը հանդիպած
Ահարկու խումբի մը աւազակաց՝
Իր տագնապի մէջ կ'անցնի այդ ջրէն
Որ հալածողաց ազատի ձեռքէն։
Թէ՛ սաստ ու թէ ձայն
Իրենց տակ ծանծաղ ջուր մ'ունէին միայն
Վախ ու ահուդող մընաց իրեն քով։
Այս յաջող ելքէն խրրախուսուելով՝
Մինչ հալածուած միշտ աւազակներէ՝
Անընչան գետակ մ'իր առջին կ'ելլէ։
Որու մեղմ ընթացք խելօք, հանդարտիկ
Քրնոյ ճիշդ պատկեր անոյշ խաղաղիկ
Ինթադրել տըւաւ
Թէ ինքը դիւրաւ
Անկէ պիտ' անցնէր։
Այդ հեզուկ գետակ չունէր ցից ափեր.
Վըճիտ էր իր ջուր,
Աւազն էր մաքուր։
Մէջը կը մտնէ։
Ձին զինք ազատեց աւազակներէ,
Այլ ոչ մահուընէ.
Մարդ թէ երիվար սեւուկ ըստիւքսին[1]
Ջուրէն խրմեցին.
Երկուքն ալ ի լոր
Անցնիլ անկարող
Սանդարամետեան
Իշխանութեան մէջ կտրեցին անցան
Գետեր ու ջրեր՝
Մեր ճանչցածներէն գլխովին տարբեր։
Վախցիր դուն միայն անձայն մարդերէն,
Աղմուկ հանողներն երկիւղալի չեն։

Թարգ. Մեսրոպ Նուիրարեան

1. Ստիւքս դժոխքի գետն էր ըստ յոյն դիցաբանութեան։

digitised by A.R.A.R.@